

man har Tillægsbevillingsloven. Hvis det ærede Medlem Hr. Martin Hansen vil se paa Landbrugsministeriets Budget paa Finansloven og Statsregnskabet — den højtærede Landbrugsminister smilede lidt før, nu kan han smile igen, for det kan han tage sig til Indtægt —, saa vil det ærede Medlem finde, at en Masse anslaaede Bevillinger netop paa det Budget er overskredet i allerhøjeste Grad, uden at der er forlangt Tillægsbevilling. Og det er selvfølgelig det, der er det allerværste, for saa har man Harmonikaen. At man anslaaer en Bevilling og saa senere søger den fornødne Tillægsbevilling, har jeg ikke noget imod, men hvorfor anslaaer man den saa? Man kan jo søge Tillægsbevilling alligevel, der er ingen, der behøver at udgive det for andet, end det er. Men Fejlen er, at man anslaaer en Bevilling og overskrider denne uden at søge Tillægsbevilling, og hverken Statsrevisionen eller Rigsdagen har Myndighed til at gøre Indsigelse derimod.

Hauge: Det Finanslovsforslag, vi nu behandler, foreligger paa en saadan Maa-de, at man skulde antage, at nu var de værste økonomiske Vanskeligheder overstaaet, nu var vi ved at komme paa ret Køl igen. Men jeg vil advare mod, at man lader sig skuffe af Finanslovsforslaget, saaledes som det her foreligger for os.

Paa §§ 1—7, de løbende Indtægter, er der opført ca. 400 Mill. Kr., og paa §§ 8—25 er Udgifterne opført til ca. 362 Mill. Kr., saaledes at der er et Overskud paa de løbende Budgetter paa omtrent 38 Mill. Kr. Paa § 26 er Underskuddet imidlertid over 35½ Mill. Kr., saaledes at det samlede Overskud paa Finanslovsforslaget bliver rigelig 2 Mill. Kr. Hertil kan man saa forventelig lægge et Beløb paa 24—25 Mill. Kr., ved at man enten forlænger Gyldigheden af de to Love, der udløber med Udgangen af Juni Maaned, Chokolade- og Sukkervareloven og Loven om Beskatning af Restaurationer, saaledes at man i alt kunde faa et Overskud paa ca. 27 Mill. Kr. Men jeg tror ikke, man kan fæste Lid til, at Statsregnskabet for Finansaaaret 1923—24, naar det kommer til at foreligge, vil vise et tilsvarende Resultat, tværtimod. Den højtærede Finansminister har ogsaa i sine Udtalelser ladet skinne igennem, at han ikke selv troede paa det, men paa den anden Side har han ikke kunnet tilbageholde sin ved Omtalen af Finanslovsforslaget sædvanlige Bemærkning om, at man dog var paa Vej til at

opnaa Balance, at man havde det bedste Haab o. s. v. Hidtil er det blevet ved Haabet. Der har baade for Finansaaaret 1920—21 og for Finansaaaret 1921—22 været meget stort Underskud, og vi har i disse Aar maattet optage meget store Statslaan til Trods for alle Statsministerens Profetier om, at vi nu var paa Vej til at komme ud af Vanskelighederne, at faa Balance paa Finansloven, at undgaa Statslaan o. s. v.

Venstre har under hele deres Regeringsperiode fra 1920 yndet at fortælle Befolkningen, at det var Venstregeringens specielle Opgave at genrejse Finanserne, det var et Genrejsningsministerium, der havde et uhyre byrdefuldt Genrejsningsarbejde at udrette. Sandheden er imidlertid, at de finansielle Forhold her i Landet ikke trængte til nogen Genrejsning, da Ministeriet Neergaard traadte til i 1920. De finansielle Forhold her i Landet var ikke naaet til en saadan Stilling, at Regeringen havde nogen særlig Mission at udrette i den Henseende, tværtimod. Men Regeringen har brugt mange Penge. Nogle har det været nødvendigt at bruge paa Grund af de foreliggende Forhold, andre har den maattet bruge, fordi den har disponeret forkert. Naar jeg nævner Kornloven, Kulindkøbene o. s. v., vil man forstaa, at Regeringen har paadraget Landet meget betydelige Udgifter, som skyldes dels fuldkommen fejlslagne Spekulationer, en fuldkommen fejlagtig Bedømmelse af Forholdene baade i og udenfor Landet, dels at man ikke har sørget for at faa de nødvendige Indtægter til at afbalancere de mægtige Udgifter, man stillede Befolkningen overfor. Regeringen har maattet optage store Statslaan i Udlandet, op imod 300 Millioner, og den har maattet ty til at udskrive meget byrdefulde Skatter. Den har formindsket Kassebeholdningen med ikke mindre end 163 Mill. Kr. fra April 1920 til April 1922, og der kan ikke være fjerneste Tvivl om, at Kassebeholdningen vil blive yderligere formindsket i indeværende Finansaar. Hvor meget, skal jeg afholde mig fra at udtale mig om, men at indeværende Aars Regnskab, naar det til sin Tid foreligger, vil udvise Underskud, turde være hævet over enhver Tvivl.

Hvis man skal tage noget Hensyn til den Formueopgørelse, der ledsager Statsregnskabet, vil man ogsaa deraf se, at Forholdene ikke er blevet bedre under den nuværende Regering, men ringere. Selve Formueopgørelsen for April 1920—April 1922 viser en Formindskelse af selve Sta-